

Ladislav Kubíček

Psychiatrie

Byl jsem přidělen jako lékař do Psychiatrické léčebny v Havlíčkově Brodě. Asi abych už nemohl ovlivňovat „normální“ pacienty, kdežto v léčebně budu neškodný. Poslušně - samozřejmě jsem tam nastoupil a cítil jsem se tam dobře, protože léčebné působení na neklidnou nebo vykojenou duši bylo mým zájmem. Vůbec jsem nepochyboval, že i toto umístění je v souladu s vůlí Boží. A také se mně práce dařila.

I tito pacienti jsou lidé a mají nesmrtelnou duši a touží po lásce, pochopení a uplatnění. Snažil jsem se navázat s pacienty lidský kontakt. Prý jsem byl první, kdo tam zaváděl arteterapii. Žádnou „vědeckou“ arteterapii jsem však neměl na mysli. Ve skupině odepsaných pacientů s chronickou depresí byla například bývalá zpěvačka. Když jsem získal její důvěru, prozradila mně, co ráda zpívala. I vzal jsem housle a tak dlouho jsem jí tu její oblíbenou písničku hrál do ouška, až sama začala zpívat. Smutek se ztratil, přestala plakat a byla uzdravena - bez chemických léků. Akademická malířka ochrnula po mrtvičce na půl těla - ztratila všechny obdivovatele, vlastní rodinu neměla, příbuzní o ni nestáli. Co s ní? Dali jí na chronické oddělení psychiatrické „léčebny“. Seděla celý den a poplakávala, asi jen vzpomínala na zašlé časy slávy. Slíbil jsem pacientce, že ji propustím, když nám namaluje obraz. Chudák staniční sestra! Musela sehnat stojan, plátno, olejové barvy - jen štětec nemohla sehnat. Pacientce to však nevadilo. S nečekanou vervou se pustila do práce a za dva dny - jen svými prsty - namalovala hezké zátiší s kyticí. Mám je dodneška na stěně. A pacientka byla „záračně“ - bez léků - vyléčena. Horší bylo, když jsem se jí snažil nějak z léčebny propustit, a nenašel nikoho, kdo by si ji vzal. Když to malířka zjistila, zase upadla do deprese.

Jeden pacient měl ve svém jednání pouze jeden „nenormální“ prvek: jedl jenom jednou denně. Přece kvůli naší požívačnosti nebudou kuchaři třikrát den-ně vařit! Proč by měl člověk s takovým názorem být na psychiatrii? Vždyť jsou i „normální“ asketi, kteří také jedí pouze jednou za den. Jenže co s ním mezi „normálními“ lidmi? Ovšem on měl přece jenom ještě jednu zvláštnostku. Nesedl si na židli a ke stolu. Proč mají kvůli němu stolaři vyrábět židle, když je možno sedět na zemi - pokud si vůbec člověk sednout chce. A tak se nedivme, že skončil na psychiatrii.

Byl to profesor, spolehlivý, měl povoleno kdykoliv vycházet z léčebny na procházku. Chodil do knihovny do města vypůjčovat si knihy a vždycky se v pořádku vrátil. Jenže v rámci této své životosprávy dostal tuberkulózu a bylo žádoucí, aby se i po tělesné stránce spravil. Jak to ale udělal? Sedl jsem si k němu na zem, a rázem bylo možno se s ním bavit o všech vědeckých i občanských záležitostech. Podařilo se mně vysvětlit mu lékařsky celou problematiku jeho nové nemoci, a že by bylo tedy dobře, aby třeba jen dočasně jedl třikrát denně, dejme tomu měsíc. Pan profesor souhlasil a jedl normálně třikrát denně. „Pane kolego, vy jste zázrak! To se ještě nikomu nepodařilo!“

Však já jsem si také o sobě pyšně něco myslel! Ale se zvědavostí jsem čekal, jak to dopadne, až skončí ta domluvená lhůta. Nemoc se krásně lepšila, třeba si pan profesor na nový režim zvykl a zapomene. Jenže jak měsíc skončil, pan profesor jedl zase jen v poledne.

A tak byly všechny moje zázračné úspěchy jen dočasné, krátkodobé. Ale zřejmě i to straně vadilo, a i když jsem pacienty neovlivňoval nábožensky, bylo mně soukromě sděleno, že se už strana rozhodla mě ze zdravotnictví vyhodit čili úředně: rozvázat se mnou pracovní poměr.

Došlo přitom k zajímavé epizodě. Jedna pacientka se schizofrenií, která už roky neopustila ústav, za mnou na oddělení pořád chodila a stále do mě mluvila, abych si dal pozor na komunisty. Proto mě jednou napadlo se jí zeptat: „Když to tedy tak všechno víte, tak mně řekněte, kdy mě vyhodí.“ „Od Nového roku!“

Pacientce jsem se vysmál, protože jsem to čekal dřív. Žasl jsem však, když mně byl doručen dekret o rozvázání pracovního poměru od 1. ledna 1959. Že by i tato pacientka mohla být tlumočnicí vůle Boží?!

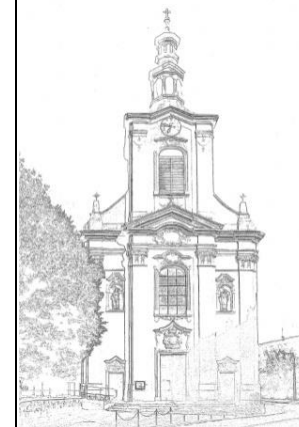
Napsal jsem na ministerstvo zdravotnictví, které vedl tenkrát „kněz“ Plojhar, že jsem bez místa a že jsem ochoten pracovat jako lékař kdekoliv v republice. Odpověď žádná nepřišla. Šel jsem tedy na pracovní úřad na okrese, že jsem bez práce a že nějakou hledám. Zavládlo tam zděšení, lékař hledá práci.

„Nemáme nic jiného než brigádu na šachtě v Karviné.“ „Beru, mám už zkušenosti z práce na šachtě z vojny.“ Za deset minut jsem byl brigádníkem na Velkodole 1. máje v Karviné od 1. ledna 1959. A tak skončila moje úspěšná éra na psychiatrii a ve státním zdravotnictví vůbec.

(z knihy L. Kubíček: *Vůle Boží – zbožná fráze?*)

Václav č. 17 (2020)

26. 4. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

3. neděle velikonoční

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30
Út 17:30
St, Čt 8:00
Pá 16:30

Modlitební skupina

Út 16:30

Okolní kostely vždy v 8:00

1. ne v měsíci Lukavec
2. ne v měsíci Medvědice
3. ne v měsíci Sulejovice
4. ne v měsíci Velemín
5. ne v měsíci ---

DD Milešov

Pá v 9:30

- Od pátku 24. 4. 2020 se budou všechny mše konat v kostele, jsou omezeny na 15 účastníků.
- Časy a místa konání mší v Lovosicích a okolí podle rozpisu jako před karanténou.
- Tuto neděli, tj. 26. 4. 2020 se nebude konat mše sv. ve Velemíně.
- V neděli 3. 5. 2020 bude mše v Lukavci.

Upřímná vyprávění Poutníka svému duchovnímu otci

Vyprávění Poutníka o blahodárném působení Ježíšovy modlitby

Asi měsíc jsem šel mlčky a hluboce jsem cítil, jak poučné a povzbudivé bývají dobré živé příklady. Často jsem čítával Dobrotoljubije a ověřoval jsem si vše to, co jsem říkal slepému muži modlitby. Jeho vzorný příklad ve mně rozněcoval horlivost, vděčnost a lásku k Pánu. Modlitba srdce mě tak oblažovala, že jsem se považoval za nejšťastnějšího člověka na zemi a nedokázal jsem si představit, jaká větší a lepší blaženost může být v nebeském království. Necítil jsem to jen ve své duši. 1. vše vnější se mi jevilo v okouzlujícím světle, a vše vedlo k lásce k Bohu a k děkování. Lidé, stromy, květiny, zvířata, všichni mi byli příbuznými, na všem jsem nacházel zobrazeno jméno Ježíše Krista. Jindy jsem pociťoval takovou lehkost, jako bych neměl tělo, jako bych nešel, ale plul vzduchem. Jindy jsem se celý ponořil do sebe a jasně jsem viděl všechny svoje vnitřnosti, obdivoval jsem důmyslné uspořádání lidského těla. Jindy jsem pociťoval takovou radost, jako bych se stal carem. Při všech těch útěchách jsem toužil, aby mě Bůh nechal brzy umřít a já dal průchod vděčnosti u Jeho podnoží ve světě duchů.

Bud jsem se neuměřeně nechal unášet těmito blaženými pocity, nebo se tak stalo z Boží vůle, ale po nějakém čase jsem v srdci pociťoval jakousi bázeň a chvění. Není to snad, pomyslel jsem si, zase nějaké trápení a protivenství, podobně jako za tu děvečku, kterou jsem v kapli naučil Ježíšově modlitbě? Mračna myšlenek na mě dotíraly. Vzpomněl jsem si při tom na slova ctihodného Jana Karpatského, který říká, že učitel se často uvádí do hanby a snáší protivenství a pokušení za ty, které duchovně uzdravil. Abych ty myšlenky přemohl, zesílil jsem modlitbu a zcela i jsem je odehnal. Povzbuzen jsem si řekl: Děj se vůle Boží! Byl jsem připraven přetrpět vše, co na mě sešle Ježíš Kristus za moji špatnost a pyšnou povahu. Ano, i ti, kterým jsem nedávno odhalil tajemství vnitřní modlitby, na to byli připraveni už před setkáním se mnou bezprostředním a tajemným působením Božím. Uklidnil jsem se tím a opět jsem šel s modlitbou, v útěše a radosti ještě větší než předtím.

(úryvek z knihy Upřímná vyprávění Poutníka svému duchovnímu otci)

* pozn.: Dobrotoljubije vyšlo pod názvem **Filokalie**, Centrum Aletti, Olomouc 2019

Richard Rohr

Proč být katolíkem?

Milost působí nejlépe tam, kde je svoboda. Jako svobodní lidé nasloucháme Pánu a říkáme: „Co ode mne žádáš, Pane?“ a „Kam mne vedeš?“ To je povahou dialogu, vztahu, v němž nasloucháme a jsme voláni.

Neměli bychom se ptát: „Proč bych měl být katolíkem?“ ale spíše „Co je na katolicismu dobré? Jak z toho v danou chvíli učinit něco dobrého?“

Být katolíkem není totéž jako být spasen. Tím, co nás zachraňuje, je láska. Vzdělání nám poskytuje správné otázky, přesněji řečeno, máme-li dobré vzdělání, je tomu tak. Společnost z nás dělá lidi praktické a výkonné. Ale Kristus náš činí svobodnými pro lásku, pro život a pro lidské dějiny. Církev je prostředkem, nikoli cílem. Ani církev ani Kristus nejsou nutností. Jak kdysi věřili františkáni, dokonce i Kristus je darem, nikoli nutností. Nicméně z nějakého důvodu si darů považujeme méně než nutností. Jak podivné!

Katolicismus nabízí dary moudrosti, času a univerzálního propojení. To je vše – ale není to málo.

(meditace pro 3. neděli velikonoční)

Jack Frost

Myšlenky na měsíc květen

1. Jakmile naše motivace nevychází z Boží lásky, základ, na nichž stavíme svůj život, začnou praskat, až se celá stavba nakonec zřítí.

2. Nikdy jste nebyli a nikdy nejste sami. Nejste nějaká nešťastná náhoda. To Bůh Otec vás stvořil a vymodeloval. Byl s vámi v okamžiku, kdy jste přicházeli na svět, a byl připraven vás přivínout do náruče.

3. My všichni jsme byli Bohem stvořeni, abychom přijímali a dávali lásku.

4. To, co zaplní prázdnotu ve vašem životě, nejsou vaše úspěchy, ale Boží láska.

5. Bůh zapomíná na mou nepravost a už mi můj hřích nepřipomíná. Bůh všechny mé hříchy zašlapal.

6. Touha a prázdnota ve vašem srdci nemohou být naplněny ničím a nikým jiným než vztahem s nebeským Otcem, který je vybudován na lásce, nikoliv na povinnostech a skutečích.

7. Skutečné pokání zahrnuje jak proměnu srdce, tak proměnu skutků.

8. Jestliže nežijeme v pokoji, nespočíváme v lásce svého Otce. Jestliže však obrátíme své srdce k Otcovu domu, Otec nám vyběhne naproti a přivítá nás s otevřenou náručí.

9. Otcovo srdce vždycky odpovídá na volání těch, kdo se k němu skutečně obracejí.

10. Důvěrné vztahy s druhými mohou budovat pouze jedinci, kteří prožívají jistotu Boží lásky, protože základem takových vztahů je láska, důvěra a oddanost.

11. Jestliže se více zajímáme o to, co si o nás myslí druzí, nikoliv o to, co si myslí Bůh, začínáme se vzdalovat z důvěrného vztahu s ním.

12. Sluhové mohou druhé lidi pouze přivádět k pánovi. Synové jsou ti, kdo mohou druhé ukázat svému Otcovi.

13. Bůh vás znal ještě předtím, než jste byli v matčině lůně počati. Miloval vás už tehdy a miluje vás teď. Nebylo jediného okamžiku, kdy by se k vám nenatahoval a netoužil po tom, abyste zakusili jeho něžnou lásku.

14. Když se rozhodneme, že by bylo lepší nějak Bohu pomoci, aby druhé srovnal, zcela jistě potřebujeme, aby Bůh pomohl nám.

15. Když volíte určité jednání, volíte i jeho důsledky.

16. Prokazujte dobro těm, kdo vás nenávidí, a můžete si z nich učinit své přátele.

17. Modlete se za ty, kdo s vámi jednají špatně a začnete je vidět milujícíma očima Boha Otce.

18. Zákon lásky je vyšší než láska k zákonu. Dokážete nepřijemné lidi, které Bůh postavil do vašeho života, přijímat jako nástroje požehnání?

19. Chci spočinout u Boha a žít v radosti život, jehož součástí je odpuštění a jehož plodem je mírnost a jemnost ducha?

20. Nic není tak snadné jako klamat sám sebe.

21. K tomu, abychom mohli spočinout v Otcově náručí, potřebujeme pokoru, uznat své chyby a slabosti jak před Bohem, tak před druhými a prosit za jejich odpuštění.

22. Stojí za to dovolit Ježíši, aby vás svou krví očistil od všeho hříchu.

(z knihy J. Frosta Zakusit Otcovo objetí)